

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

มหาภัยกำลังคืบคลานเข้ามา

เมื่อวานนี้ทางโรงพยาบาลปากชมขอรถยนต์ เราบอกให้รอไว้ก่อน ทั้งหนึ่งเรา
หนัก สองทั้งรองบประมาณรัฐบาลจะตกมา รอฟังนั้นก่อน ถ้าหากจำเป็นจริง ๆ แล้ว
เราค่อยพิจารณาทีหลัง เวลานี้ให้รองบประมาณรัฐบาลก่อน เพราะได้ทราบแรก ๆ ว่า
งบประมาณจะมาอยู่ เกี่ยวกับเรื่องโรงพยาบาลฟังว่าเป็นธรรม เพราะฉะนั้นเราถึงรอ
ถ้าคุณทักษิณทำแล้วเราเชื่อนะเราพูดจริง ๆ เราติดตามมาตลอดทุกอย่าง ไม่ใช่มาสู่มสี่
สู่มห้า ชอบคนนี้ เอาคนนี้ โอ้ย ไม่ได้ ต้องเหตุต้องผลหลักธรรมคุณธรรม ไม่ว่าจะใกล้ว่า
ไกล เช่นอย่างนายกนี้ใครจะสามารถยกเมืองไทยเราได้ พิจารณาเสียเต็มเหนี่ยวแล้ว
เอา ว่างั้น ใส่ตุ้มเลย ไม่ใช่เอาคนนี้ ๆ ฟาดไปฟาดมาคว้ออะไรไม่ทันไปฟาดเอาไอ้
หยอง มันไล่กัดเอาหลงทิศไปนะ ไปเอาสู่มสี่สู่มห้า ไอ้หยองไม่ใช่นายกมันว่าอย่างนั้น
จะว่ายังไงล่ะ ข้าเป็นไอ้หยองต่างหากมายุ่งข้าทำไม สุดท้ายสู่มสี่ไม่ได้ แพ้คดีมันเลยไม่
ต้องไปขึ้นศาล แพ้ไอ้หยองแล้ว ใช้ไม่ได้หลวงตาบ่าวแพ้ไอ้หยอง ต้องมีเหตุมีผลทุก
อย่าง

บอกเมื่อวานนี้ให้รอไว้ก่อน รอจังหวะ เมื่อจำเป็นจริง ๆ แล้วเราค่อยพิจารณา
กันอีกทีหนึ่ง กับตึกโรงพยาบาลนาญ ตึกหลังนี้ตั้งแต่เริ่มสร้างโรงพยาบาลมาพังไป
หมด ซ่อมก็ไม่มี ความหมาย เราก็บอกว่าถ้าไม่มีความหมายก็รื้อเท่านั้นเอง เอ้า
เขียนแปลนเสียเราว่างั้น นี่ยังไม่ทราบเรื่องงบประมาณเราก็ตั้งลงไปเลย ที่นี้พอทราบว่า
งบประมาณใหม่นี้จะมัลักษณะอย่างนั้น ๆ เลยไปยับยั้งทางโรงพยาบาลนาญ บอกให้
รอไว้ก่อนนะ คือรอจังหวะที่งบประมาณจะมายังไงต่ออย่างไร หากว่างบประมาณเป็นไป
ได้พอผ่านได้ก็ผ่านไปกับงบประมาณเลย ถ้าหากว่าผ่านไม่ได้จำเป็นแล้ว เราจะยึดคำ
เดิมเอาไว้ คำเดิมคือว่าเราให้ทำแปลน เราจะให้เอง ถ้าหากว่าเป็นไปไม่ได้แล้วเราก็เข้า
เลย อันนี้มีข้อแม้อยู่ ทางปากชม อันนั้นยังไม่ทันได้ว่าอะไร บอกให้รอไว้ก่อนไปเลย
อันนี้ตกลงกันเรียบร้อยแล้วนี่ ยังแต่จะลงมือเท่านั้น เมื่อได้ทราบเรื่องงบประมาณ เลย
เอางบประมาณเข้าไปเป็นข้อแม้ บอกให้รอไว้ก่อนเราว่างั้น

ภักดีชุมพล ๑ เทพสถิต ๑ นี้ไกลด้วยกัน ทั้งสองโรงนี้ไกลด้วยกัน ดูว่าเทพสถิต
ไกลกว่าด้วยนะ ภักดีชุมพลเราก็ไปเองตั้ง ๓๒๒ กิโลเมตร ตั้งเข็มนาฬิกาไปจากนี้ถึงภักดีชุมพล
๓๒๒ กิโลเมตร ไปโคราช ๓๑๕ กิโลเมตรถึงกลางเมืองโคราช อันนี้ตั้ง ๓๒๒ กิโลเมตร ไกลกว่าโคราช
ไปอีก ๗ กิโลเมตร แล้วเทพสถิตยังไกลกว่าภักดีชุมพลอีก นั่นไม่ใช่ของเล่นนา นี่ชัยภูมิ
เหมือนกัน มี ๒ จังหวัดที่เราให้เป็นพิเศษ คือระยะทางไกลเช่นเดียวกัน อุบล จากอุบล

ไปบุณทริก ตั้ง ๗๐ กิโล พวกโขงเจียม บุณทริก พอ ๆ กันว้างั้น อันนี้ก็ให้เป็นพิเศษ เช่นเดียวกับชัยภูมิ

๒ จังหวัดนี้ จังหวัดละสองโรงพยาบาลให้เป็นกรณีพิเศษ วันนี้ยิ่งให้เป็นพิเศษ ไปนี่นะ พิเศษ ๆ พิเศษอีกที่หนึ่ง คือทางโน้นเอาโรงพยาบาลมา โทรไปสั่งให้มาเอาโรงพยาบาลคันนี้ ตกมาแล้วให้ไป ทางโน้นก็เอาโรงพยาบาลมา ที่นี้รถคันนี้เราก็เอาใส่ของ ให้เต็ม รถพยาบาลที่คันมาจากนูนเราก็ใส่ให้เต็มเหมือนกัน ให้เต็มหมดด้วยกันทั้งสอง คันเลย อันนี้เรียกว่าให้เป็นพิเศษ ๆ ย้ำกันเข้าอีก พิเศษย้ำพิเศษ อย่างอื่นเราก็สั่งเพิ่ม ให้หมดแล้ว สั่งเพิ่ม ๆ ไว้หมด แล้วตบท้ายด้วยข้าว ชาติเท่าไร ๆ ไม่พอเท่าไรให้เอา ข้าวตบท้าย ๆ จนเต็มรถแล้วไปเรว่า

วันที่ ๒๗-๒๘ นี้เราก็จะได้ไปสุพรรณนะ จะไม่เข้ากรุงเทพ ไปนี้ก็ตรงแนวไป เลย ไปที่ อ.ด่านช้าง ใกล้กับ จ. อุทัยธานี คราวหนึ่งดูเรามาจากทางปราจีนกระมังแล้ว ตัดเข้าสู่สุพรรณ ทางสายนี้ละเราผ่านภาชี พอผ่านภาชีเขาชี้บอกว่าที่ที่เขาถวายหลวงตา คือเราบอกว่าเราไม่มีปัญญาที่จะมาหาเอาที่เอาทางอะไร เราหาธรรมเราก็ว่างี้ ก็เราเป็น อย่างนั้น คนถวายอะไรต่ออะไรมากต่อมาก เราไม่ค่อยได้รับง่าย ๆ ถ้ารับมันเป็นภาระ ที่นี้เขาก็เลยย่อกลงไป เขาจะรอขายได้แล้วเขาถึงจะเอาปัจจัยนั้นไปถวายเลย เราก็ไม่ ตอบ เฉยเลย ก็แล้วแต่เขา ที่มันก็ไร่ ราคายังไม่เหมาะสมยังไม่เอาว้างั้น นั้นละที่เขาชี้ บอกที่อยู่ทางภาชีนี้ ทางเราก็ต้องผ่านภาชีเรว่าว้างั้นนะ เขาชี้บอกที่แถวนี้ ๆ

นี่ก็ลูกศิษย์นั่นแหละ ลูกศิษย์มาแต่แม่เขา แม่เขาไม่ถูกต้มไม้ไผ่ยกตัวนะ เพราะ เรานั้นเอง เขาพูดถึงว่าวันพรุ่งนี้เข้าเขาว้างั้นนะ เขามาหาเราตอนเย็น วันพรุ่งนี้เข้าเขา จะไปจ่ายเช็คอะไร ๆ ให้เขา เขาพูดอย่างนี้ละ ตกลงเรื่องเช็คเขียนเช็คไปเรียบร้อยแล้ว ว้างั้น แล้วจะไปจ่ายเช็คให้เขาแล้วตกลงอะไรกับที่นี้ มันสะดุดก็ขึ้นทันทีเลย ระวังนะ ขึ้นทันทีเลย อย่างนั้นนะ ถ้ามันรุนแรงมันก็ออกรุนแรง ระวังนะ ต้องวาดลวดลายไว้นะ ลวดลายของเขาเต็มตัวเราต้องเต็มตัว ไม่เต็มตัวหงายมานะเราบอก ไปก็ถูกจริง ๆ พอ เขาได้เช็คแล้วก็ปับเข้าธนาคารเลย เข้าไปก่อนเลย ที่นี้ก็สะดุดจิต ถึงขนาดบอกแล้วยัง เผลอยังเป็นบ้าอีกนะ สะดุดจิตหลวงตาท่านสั่งไว้ เลยปูปปิบโทรไปหาธนาคารทันทีเลย เช็คฉบับนั้น เลขหมายเท่านั้น ๆ อย่าด่วนจ่าย บอกทันที ตกลงเรียบร้อยเขาไปแล้วเห็น ไหมล่ะ เขาจะเอาแล้วนั้นนะ

นี่ละแม่คนนี่แหละ แม่ล่องไปแล้ว เขาจะถวายที่นี้ให้เราไม่ใช่ใคร ลูกศิษย์ทั้งนั้น เขาnimนตเราไปฉันทที่บ้านหนหนึ่งเราก็จำได้ซิ นี่เราก็ไม่ลืม บอกให้แต่มลายนะ ไม่แต่้ม ไม่ได้ ถูกต้มหงายมานะเรว่าว้างั้น คือมันออกฝั่งทันทีเลย ขนาดนั้นไปแล้วยังเอาเช็คให้ เขาอะ ดูซินะ บอกขนาดนั้นนะ สะดุดใจก็เลย ยังไม่ได้ไปดูที่ที่จะตกลงกัน คือเราไม่

ได้เข้าไปที่นั่น แทนที่ว่าเขาเอาเช็คแล้วเขาจะไป เรียบร้อยแล้วถึงจะไปจ่ายเช็ค ความคิดคงเป็นอย่างนั้นนะ มันไม่เป็นอย่างนั้น พอได้เช็คแล้วปั๊บเข้าธนาคารเลย ก็เรียกว่าถูกต้มแล้วนั่น เลยรีบโทรไปธนาคาร หวาดวิตไปเลย อย่างนั้นแล้วเราถึงได้ระลึกได้ แม่ของเด็กเหล่านี้แหละที่จะถวายที่นะ ตายไปแล้วเวลานี้ เป็นอย่างนั้นนะ

อู๋ มนุษย์ทุกวันนี้ไว้ใจไม่ได้นะ เงินไม่ใช่บ่อย ๆ นะนั่นนะ ก็เรียกว่าหมดตัวเลย มันจะพลิกเหลี่ยมไหนก็พลิกไปแล้ว เขาคิดไว้พอแล้วเขาถึงเตรียม พอได้ปั๊บปั๊บเลยเราหายเลย เพราะคนหนึ่งคิดไว้แล้วคนหนึ่งไม่ได้คิด มันก็ต้องหายทันที นี่มันเดชะยังงี้ก็ไม่ว่า ไปสะดุดใจเลยบั้งโทรหาธนาคาร เขาไปถึงธนาคารแล้ว เช็คใบนี้คนเอาไปแล้ว เกือบ มันเป็นอย่างนั้นนะ อู๋ เราสลดสังเวช ยิ่งเรามาเกี่ยวข้องกับชาติบ้านเมืองแล้วได้ไปเจอด้วยตัวเอง แหม ยังสะดุดใจสลดสังเวชอยู่กับความสกปรกโสภมม ความหน้าดีหน้าด้านพวกเปรตพวกผีนี้ สะเทือนหัวใจตลอดเวลา เราพูดจริง ๆ นี่ละธรรมพูดอย่างนี้ เราได้เห็นประจักษ์กับตัวของเรานี้จึง โถ สกปรกขนาดนี้เทียวหรือวงราชการ ว่างั้นนะ มันวงเปรตวงผีกินบ้านกินเมืองล้วน ๆ ขึ้นทันทีเลยในหัวใจ สะเทือนมากนะ ช่วยชาติบ้านเมืองคราวนี้เราสะเทือนใจมาก เรื่องผ่านไปแล้วเรื่องความสะเทือนใจกับเหตุการณ์นี้ซึ่งมันจะมีต่อไปข้างหน้ามันไม่ได้ลดละนะ มันเคยมาอย่างไร มาถึงที่นี่แล้วมันจะก้าวต่อไปแบบนี้ละว่างั้นเลย นี่ละมันสะเทือนใจมาก เพราะฉะนั้นถึงได้ออกรุนแรงชึกับบ้านเมืองคราวนี้

พี่น้องทั้งหลายได้ยินไม่ใช่หรือ หลวงตาออกเป็นยังงี้ มันรุนแรง ไม่รุนแรงไม่ได้ชาติไทยเราหมด ทั้งศาสนาหมดไปพร้อมกันเลยไม่เหลือ เลยสลดสังเวชตลอดมานะ สะเทือนหนักจริง ๆ คราวนี้ ตั้งแต่เราบวชมาว่างั้นเลย มีคราวนี้เป็นคราวสะเทือนทั่วแดนไทย ทั่วแดนศาสนาของเรา ซึ่งมาอยู่ในความประจัญบานของเราคนเดียวหมดทางศาสนาก็ เอา มาว่างั้นเลย ถึงขนาดนั้นนะ มันจะเอาศาสนาให้จ้ม เราอ่านดูเหตุผลกลไกแล้วกับศาสนาเป็นยังงี้ ๆ นี่ละเหตุที่เราพูดได้อย่างชัดเจน ถ้าเราไม่ได้อ่าน พูดสุมสี่สุมห้า เราก็คงไม่เคยพูดนะ

นี่เราได้อ่านชัดเจนแล้ว ดูอะไรมีแต่เรื่องกินเรื่องกลืนเรื่องเอาให้ลุ่มให้จ้ม ไม่มีขึ้นดีเลยในรายการรายงานเขา ศาสนาคอยแต่เป็นเนือบนเขียงให้เขายำกินกลืนกินเท่านั้น พอได้ได้อันนี้มาอ่านชัดเจนกับเรื่องศาสนาเข้ากันได้ยังงี้ ๆ เราก็รักษาศาสนา เรียนธรรมมาเท่าไรแล้ว วงศาสนาเรียนมามากขนาดไหนมันก็รู้ละซี กับเรื่องที่จะมาเป็นข้าศึกต่อศาสนา รู้ทันทีเลย เพราะฉะนั้นถึงอย่างนี้เลย เอา มา หลวงตาบวคนเดียวก็เอาละ ว่างั้นเลย พระสงฆ์ทั่วประเทศไทยไม่ได้เกี่ยวกับท่านองค์ใดเลย เราขึ้นคนเดียวเลยเอา ๆ มาว่างั้นเลย หนุน เวลานี้หลวงตาบวยังไมตาย บอกตรง ๆ อย่างนี้นะ ออกทาง

วิฤตด้วยนะไม่ใช่ธรรมดา ถ้าลงได้ออกมันไม่รอใครแหละ ที่จะให้กลัวให้กลัวเราไม่มี มีแต่ธรรมล้วน ๆ ฟุ้งเลย

เราพูดตามหลักความจริง ใครจะเอาเราไปฆ่า-ฆ่าชิ เราไม่เคยสนใจกับเรื่องความเป็นความตาย นอกจากธรรมที่เราเทิดทูนเต็มหัวใจเรา กับเพื่อคุ้มครองรักษาชาติและศาสนาของเรา ให้เป็นไปด้วยความแน่นอนหนามันคงสงบเย็นใจเท่านั้นเอง เรามุ่งอย่างนั้นไม่ได้มุ่งอย่างอื่น ประสาคอเรายากอะไร ไม่ฆ่ามันก็ตายอยู่แล้วมาอยู่กับมันทำไม เพราะฉะนั้นจึงพูดได้ตามอรรถตามธรรมทุกอย่างเลย โห หุดหวิดนะไม่ใช่เล่น ยิ่งสกปรกเข้าทุกวันนะ บ้านเมืองทุกวันนี้ยิ่งสกปรกเข้าทุกวัน หาธรรมไม่ได้เลย จนมองดูจะดูไม่ได้ว่าจันนั้นถึงขนาดนั้น เราถึงได้เตือนพี่น้องทั้งหลายเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับเรื่องศาสนาดังที่ว่านี้ นี่ตัวมหาภัยกำลังคืบคลานเข้ามาทุกแบบทุกฉบับให้ระวังให้ตีบอกแล้วนะ หลวงตาบัวตายแล้วความจริงนี้ไม่ตาย ที่บอกไว้นี้สอนไว้ไม่ตาย ถ้าใครฝืนก็ตายเลยหงายเลย ๆ ถ้าไม่ฝืนก็ไปได้

มันเป็นถึงขนาดนั้นโลกสกปรกทุกวันนี้ แหม สกปรกจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา เอาธรรมจับจนจะดูไม่ได้กับความสกปรก มองดูนี้มีแต่ตัวสกปรกเต็มตัว เป็นคนเป็นสัตว์อะไรก็แล้วแต่ มีแต่ความสกปรกเรื่องของกิเลสที่จะลากอุคนลงสู่ความลุ่มจมเต็มตัว ๆ ทุกคน หาธรรมที่จะมาตัดค่านตันทานมีน้อยมาก มีก็ไม่พอกับกำลังความชั่วนะ ความชั่วมันหนาแน่นขึ้นทุกวันนี้ โอ้ย ทุเรศจริง ๆ แต่ก่อนเราก็อยู่ตามสภาพของเรา ไม่ใช่เราไม่รู้เรื่องเหล่านี้ ลูกศิษย์ลูกหาเราเต็มกระทรวงทุกกระทรวง กระทรวงไหนมีลูกศิษย์ไม่มี มีแต่ลูกศิษย์ทั้งนั้น ๆ เขามาเล่าให้ฟังทุกสิ่งทุกอย่างทุกแง่มุม ส่วนมากก็มีแต่คนดีเขามาเล่าให้ฟัง คนชั่วมันไม่มาเล่าแหละ เล่าอะไรก็เข้าลิ้นชัก ๆ รับทราบเหมือนไม่ทราบ เรื่องโลกเป็นอย่างนั้น เราก็ปล่อยไปตามเรื่องไม่ค่อยสนใจ จนกว่าเรื่องเราเข้าไปเกี่ยวข้องนี้บ๊ีบ เรื่องนั้นมันเข้ามาประดังกัน มันถึงได้ขึ้นรับกันตรงนี้ ถึงได้ชัดเจนไม่สงสัยเลยที่นี่ อ้อ เป็นอย่างนี้ หน้าด้านขนาดนี้เทียวนา จนจะมองดูไม่ได้ โธ่ ทุเรศจริง ๆ มันพิลึกกึกกือ มีแต่ความสกปรกเต็มบ้านเต็มเมือง

อันนี้เราพูดถึงเรื่องภายนอก เข้าใจไหมละ การพูดต้องมีนอกมีใน ที่นี่ย่นเข้ามาภายในของเรา มันมีแต่ความสกปรกเต็มหัวใจ เรื่องอรรถเรื่องธรรมจะบิกจะบินเข้าสู่คุณงามความดี นั่งสมาธิภาวนา เดินจงกรม พอมีสติตั้งบ้าง กิเลสตีห่างออก ๆ หมดทั้งตัวเราเนี่ย แลวนี่แหละ แลวใกล้ ๆ หลวงตานี้ มันจะเอาให้หลวงตาตายไปด้วยกันพวกนี้ พวกบ้าไม่เลิก คือสติไม่มีจนเป็นบ้า เข้าใจไหมละ มันพิลึกกึกกือ ทั้ง ๆ ที่เดินจงกรมหย็อก ๆ สติไม่ทราบไปไหน ไปทะเลนั่นไปนรกหลุมนี้ ไปอเวจีหลุมนั้น หนุนนะไม่ได้มาอรรถมาธรรมพอจะลากจะเข็นขึ้นนะ

เดินจงกรมสวयงามหยือก ๆ เวลากิเลสมันลากสตินี้ฟังเสียงดังโครมคราม ๆ คือสติวิ่งไปตามกิเลสไม่ทัน มันลากไปฟังเสียงดังโครมคราม ๆ คือลากขึ้นไประไปอย่างนั้น ตันไม้ภูเขานี้ฟังไปเลย คือกิเลสลากสติ สติถลอกปอกเปิกไปเรื่อย ๆ ทางเจ้าของยังเดินจงกรมหยือก ๆ ฟังซินะ แล้วดูท่างามด้วยนะ เดินจงกรมทำท่าหยือก ๆ สติกิเลสเอาไปถลอกอยู่ในป่านั้นในภูเขาภูนี้ ในนรกหลุมนั้นอเวจีหลุมนี้ ฟังเสียงแง ๆ เรียกหาเจ้าของ เจ้าของยังเชื่อเดินจงกรม อู๊ย มันนำทุเรศนะ เป็นยังไงมีไหมในศาลาหลังนี้ มันของเล่นเมื่อไร พุดเหล่านี้คือพิดกันแล้ว พิดกันตั้งแต่ที่ว่าจิตเสื่อม ๆ

มันทำไมจิตเราที่ตั้งอกตั้งใจฟาตเอาเสียจนทั้งวันทั้งคืน บางคืนไม่ได้หลับได้นอนเลยก็มี พอมันขึ้นถึงที่ของมันแล้วมันอยู่ตามธรรมดาเพียง ๓ วัน แล้วมันจะลดของมันลง ลดฮวบ ๆ เอาอะไรต้านทานไว้ไม่อยู่เลย มันลงถึงขีดยังเหลือแต่อิตาบัว สติมันเอาไปแกงแล้ว ปัญญา มันเอาไปต้มยำแล้ว กินเลี้ยงกันอีกที ทางนี้อิตาบัวยังเดินจงกรมหยือก ๆ ฟังให้ตื่นนะ นี้อิตาบัวขึ้นเวทีแล้วนะ พุดเรื่องเวทีให้ฟัง นั่นเป็นเพราะเหตุใด เพราะเรายังจับหลักไม่ได้ เรื่องจิตของเรามันทำไมขึ้นอย่างนี้แล้ว จนกระทั่งบางคืนไม่นอนเลยกลัวมันจะเสื่อม มันก็เสื่อมต่อหน้าต่อตา เป็นเพราะเหตุไร จึงทำให้คิดถึงแง่ค่าบริการ เอ.มันอาจจะเป็นเพราะเราขาดค่าบริการ มันอาจเปลอไปตอนนี้ก็ได้ มันถึงไปเสื่อมต่อหน้าต่อตาได้ตลอดมาอย่างนี้ เอ้า.คราวนี้เราจะตั้งโปรแกรมใหม่

แต่หลวงตาไม่ค่อยเหมือนใครง่าย ๆ ว่าอะไรเป็นอันนั้นนะ ถ้าลงว่าตัดสินใจปั๊บแล้วเหมือนหินหัก จะเอามาต่อกันนี้ก็ป็นรอยต่อเสียไม่ใช่เป็นหินธรรมชาติใช้ใหม่ ถ้าลงว่าหักปั๊บอย่างนี้ จะเอามาต่อก็ป็นรอยหินต่อเสีย อันนี้พิจารณาเหตุผลต้นปลายลงแล้วในจุดที่ว่า อาจจะไม่เปลอในเรื่องที่ว่าไม่มีค่าบริการติด มันอาจจะเปลอไปตรงนี้แล้วจิตจึงมีทางเสื่อมได้ เอ้า. คราวนี้มันจะเสื่อมก็ตามเจริญก็ตามเราจะไม่สนใจ เพราะเราน็อกจะแตก เพราะความเสื่อมความเจริญนี้มามากต่อมาก ปีกว่าแล้วนะ จิตเราเสื่อมตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนปี ฟาตถึงเดือนเมษาปีหน้า นี้ละเจริญแล้วเสื่อม ๆ แบบนี้อยู่ตลอดเวลา จึงมาได้อุบายตอนเดือนเมษายนนั้นนะ อุบายตั้งสติ

เอ้า.ที่นี้เป็นอันว่าตกลงกัน จะไม่ยอมให้จิตเคลื่อนย้ายไปไหนเลย จะให้อยู่กับค่าบริการตั้งแต่ขณะตื่นนอนจนกระทั่งหลับ จะไม่ยอมให้เปลอไปไหนเลย พอตั้งลงก็ เออละที่นี้สติจะจับปั๊บเลย ตั้งแต่นั้นต่อกันเรื่อยไม่ยอมให้เคลื่อนไหว ทั้งวันทั้งคืนเว้นแต่หลับให้อยู่กับพุทโธคำเดียว แต่เรานิสัยชอบพุทโธ จะไปไหน จะเสื่อมก็ตามเจริญก็ตาม จะไม่นำมาเป็นอารมณ์ นอกจากค่าบริการนี้จะแยกจากกันกับจิตไม่ได้ ค่าบริการกับสติติดแนบกัน เอาเท่านี้แหละพอ บังคับใส่กันตลอดเวลา นี่มันเหมือนกับเลยติดคุกติดตารางนะ คือการบังคับจิตไม่ให้คิดไปไหนเลยนี้ ให้อยู่กับพุทโธคำ

เดี๋ยวนี้หนักมากจริง ๆ หนักก็หนักเถอะ แต่ที่สำคัญกำลังใจมันไม่ถอย เมื่อได้ปักจิตลงนี้ต้องเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ มันก็ปักลงไป ก็ไม่หลายวันนะ คำบริการมติดแนบ ๆ ไม่ยอมให้เปลอเลย

เป็นเวลาพอดีกับพ่อแม่ครูจารย์ไปเผาศพหลวงปู่เสาร์ ท่านสั่งเสียไว้ว่าท่านมหาอยู่ที่นี่นะ อยู่คนเดียวแหละ ผมไปเผาศพแล้วจะกลับมาหา ท่านว่าอย่างนี้นะ ท่านก็ไปปั๊บเราก็อยู่คนเดียว นั่นละเป็นโอกาสที่ตีเหมาะที่สุด จับพุทโธกับจิตนี้ตลอดเวลา ไม่ว่าปิดกวาดเคลื่อนไหวไปมา จะเปลอไม่ได้ว่างั้นเลย เหมือนหนึ่งว่าเอาคอกเป็นเครื่องประกันเลย เปลอต้องคอกขาด นี่ที่มันหนักมาก ชัดกันเลย ไม่หลายวันจิตก็ค่อยละเอียดเข้าไป ๆ สงบเรื่อย ๆ ก็ไม่ถอยไม่ปล่อยไม่วาง เอาจนกระทั่งถึงจิตสงบลงไป ถึงขณะที่เรากำลังบริการมอยู่ที่นี่นะ บริการมเข้าไป ๆ พอจิตละเอียดเป็นอันเดียวกันกับธรรมเรียบร้อยแล้ว คำบริการมนี้หายนะ จะกำหนดอย่างไรก็ไม่ปรากฏ เหลือแต่ความรู้ที่ละเอียดล่อเตน

เกิดความงง อ้าว นี่ทำไง ก็เราว่าจะไม่ให้เปลอ เราจะอยู่กับคำบริการมด้วยสติตลอดไป เวลานี้คำบริการมก็ไม่มีจะทำไง คือกำหนดยังไงก็ไม่ปรากฏ เหลือแต่ความรู้ที่ละเอียดอยู่นั้น แล้วจะทำไง งงละที่นี้ เพราะมันบริการมไม่ได้มันหมดจริง ๆ แล้วมันก็มีความรู้อันหนึ่งที่แทรกกันขึ้นมา เอ้า. ถ้าคำบริการมหมดก็ให้อยู่กับความรู้ด้วยสติ เหมือนกันกับเราบริการมด้วยสติ ให้สติจ่ออยู่กับความรู้มัน มันก็จับอันนั้นอีกไม่ให้เปลอกับอันนั้น กับความรู้อันนั้น คำบริการมหมดหมดจริง ๆ นะ เวลามันหมดจะกำหนดอย่างไรก็ไม่ มี เเสบไปเลย จึงได้มาเอาความรู้นี้ด้วยสติจ่ออยู่นั้นแทนคำบริการม ทีนี้เมื่อเวลามันได้จังหวะแล้ว มันก็ค่อยคลี่คลายออกมา พอคลี่คลายออกมานี้ก็คำบริการมได้ เอาคำบริการมติดปั๊บเข้าไปอีกเลยเทียว ทำอย่างนั้น ทีนี้ต่อมามันก็รู้จักวิธีปฏิบัติ

ทีนี้พอถึงขั้นละเอียดมันก็เป็นแบบเดียวกันอีก คำบริการมหายเลย เหลือแต่ความรู้ล้วน ๆ สติจับอยู่กับความรู้ ทีนี้ต่อไปมันก็หนาแน่นขึ้น ๆ หนาแน่นขึ้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งเข้าถึงขั้นที่มันเจริญสองสามวันแล้วเสื่อม ไปถึงนี้ เอ้า. เสื่อมก็เสื่อมไปแต่คำบริการมเราจะไม่ปล่อย เรื่องความเสื่อมความเจริญเราออกจะแตกเพราะมันมานานแล้ว เป็นกังวลเสียตายมัน คราวนี้มันจะไปไหนก็ไปเถอะไม่เอา ว่าไม่เอา ไม่เอาจริง ๆ นะเรา ไม่ห่วงจริง ๆ ปล่อยเลย คำบริการมนี้ไม่ปล่อย สุดท้ายมันก็แน่นเข้า ๆ ถึงระยะที่มันจะเสื่อมนะ ได้ประมาณ ๓ วัน มันจะเสื่อมลงต่อหน้าต่อตาเลย เอาลงขนาดขาดสะบั้นไปเลย สู้มันไม่ได้ แล้วมาตั้งใหม่ อีตาบัวตั้งใหม่ ขึ้นมาเป็นพระบัว พอได้หลักได้เกณฑ์ขึ้นมาแล้วเหมือนกับว่าเป็นพระบัว

ที่นี้พระบวน์ไม่ลงนะ ไม่ลงเป็นอีตาบว เพราะจับคำบริกรรมนี้ไว้ พอถึงนั้นแล้ว เอ้า. เสื่อมก็เสื่อมไป ปล่อยเลย ไม่เสื่อม เสื่อมหรือไม่เสื่อมก็ไม่เป็นกังวลกับมัน จับคำบริกรรมนี้ไว้ติดกันเลย ๆ ที่นี้ขึ้นเลยไม่เสื่อม ๆ ขึ้นเรื่อย ๆ ปล่อยคำว่าเจริญแล้วเสื่อม ไม่มี อ้อ. เป็นเพราะเราขาดคำบริกรรม เพราะฉะนั้นจิตเราถึงได้เสื่อมตรงนี้เอง นี่ไม่มี คำว่าเปลอเลย มันก็รักษากันได้ตลอดเลย จึงจับหลักได้ว่า อ้อ. เพราะคำบริกรรมนี้เอง ขาดไปจึงทำจิตให้เสื่อมโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว มันเปลอไปตรงนั้นแหละ ตั้งแต่นั้นมาก็ซัดใหญ่จนได้หลักได้เกณฑ์ ได้จนกระทั่งถึงนั่งตลอดรุ่งได้ ฟาดเสียจนขึ้นอุทาน เออ. อย่างนี้ไม่เสื่อมที่นี้ละ ถึงอย่างนั้นก็ตามมันก็ไม่ถอยที่จะต้องระมัดระวังตามเดิม คือลงถึงขั้นเด็ดขาดนี้ละ พอมันถึงขั้นไม่เสื่อมแล้ว นี่ละที่นี้มันจับติดแล้ว เอาชีวิตจิตใจอยู่กับความเสื่อมความเจริญ ถ้าหากว่าจิตได้เสื่อมคราวนี้เราต้องตาย เป็นอื่นไปไม่ได้ เราเหลือที่จะทนทุกข์ทรมานในความทุกข์เพราะจิตเสื่อมนี้มาเป็นเวลานานแล้ว

คราวนี้จิตจะเสื่อมไปไม่ได้ เมื่อเรายังครองชีวิตครองธาตุดวงชั้นธออยู่นี้ยังงี้ก็ต้องพิทักษ์ให้ถึงที่ เพราะฉะนั้นการรักษาจึงเข้มงวดกวดขัน มันก็ไม่เคยเสื่อม ไม่เสื่อมก็ไม่ถอย เอาอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งตั้งได้ ๆ นี่ละพูดถึงเรื่องสติเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร ท่านทั้งหลายจำเอานะ สติเท่านั้นจับจิตที่มันเคยเจริญเสื่อม ๆ ซึ่งขาดคุณค่าราคาไม่มี ติดตัวเรา คือสติขาดไปเท่านั้น ที่นี้พอยังยึดสติกับคำบริกรรมไว้ได้แล้ว คุณค่าชั้นตรงนี้เอง ๆ เราจึงได้นำมาสอน เพราะได้ผ่านมาแล้ว นี่เป็นกองทุกข์แสนสาหัสเหมือนกัน การบังคับจิตใจไม่ให้เปลอจากคำบริกรรม เคลื่อนไหวไปไหนโลกเหมือนไม่มี แม้ที่สุดบิณฑบาตอย่างนี้ก็ไปยังนั้นแหละ แต่คำว่าพุทโธกับสติไม่ได้เปลอเลย เขาเอาอะไรใส่บาตรไม่สนใจนะ ได้อะไร ๆ มาไม่สนใจ คำบริกรรมพุทโธกับสตินี้ไม่ขาดจากกันเลย นี่ละติดกันขนาดนั้น ฉันทจันท์ก็ไม่ยอมให้เปลอ อะไรไม่ยอมให้เปลอตลอด มัดกันตลอดเลยทีเดียว มันถึงขั้นให้เห็น

พอขึ้นได้แล้วก็เอาความตายมัดกันเข้าไปเลย จิตถ้าเสื่อมคราวนี้เราต้องตาย ถ้าเราไม่ตายจิตจะเสื่อมไปไม่ได้ มัดกันขนาดนั้นแล้วมันก็ไม่เสื่อม เพราะความเข้มงวดกวดขันจริง ๆ มัดกันตลอดเวลา นี่จึงได้อามาเป็นคติให้พี่น้องทั้งหลายฟังนะ เรื่องกิเลสเวลามันแก่ง-แก่งอย่างนั้นนะ ธรรมะก็คือสติที่ตั้งทำที่จะพิชิตกับความเปลอนี้ จนกระทั่งความเปลอล้มละลายไปพร้อม ไม่เปลอแน่นอนหนาขึ้น ๆ นี่ละอำนาจของธรรมกำลังของใจที่รุนแรงทำให้ได้อย่างใจหวัง ต่อจากนั้นก็ฟุ้ง ๆ เลย จำเอานะ เวลามันหนักหนักตอนตั้งรากฐานใหม่เบื้องต้น เอาคำบริกรรมพุทโธมาเป็นชีวิตประกันตัวเราไว้ มันก็ได้เพราะอันนี้เอง เพราะฉะนั้นเรื่องสติจึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เรื่องใหญ่โตมากที่สุดทีเดียว เพราะฉะนั้นท่านจึงแสดงไว้ในธรรมว่า สติ สพุพตฺถ ปตฺถิยา สติจำต้องปรารภนา

ในที่ทั้งปวง ฟังซิไม่มีเว้น สติจำต้องปรารถนาในที่ทั้งปวง เราเอามาใช้กับคำบริการ
ของเราด้วยสตินี้มันถึงเห็นได้ชัดเจน

นี่ละการภาวนาเป็นอย่างนั้นนะ เบื้องต้นเป็นอย่างนั้น นี่เราพูดถึงเรื่องสติตั้ง
มันลากมันเข็นลูกศิษย์ลูกหาของเรา เราไม่ได้ไปตรวจดู ฉันทังหันแล้วบางทีถ้าเราไม่ลืม
เราก็อาจจะสั่งพระให้ไปตรวจดูกำแพง กำแพงมันแตกตรงไหนๆ บ้าง คือหัวพวกนี้ชน
หัวของพวกลูกศิษย์ของเราอยู่ในครี้นี้มันไปชนกำแพงแตก คือกิเลสมันลากไปทั้งสติ
ทั้งปัญญาไปด้วยกัน กำแพงแตกเรายังไม่ไปดู มันทะลุตรงไหนหรือมันถลอกปอกเปิก
ตรงไหน หรือกำแพงพังตรงไหน จะได้ตรวจดูถี่ถ้วน เพราะเราไม่ไว้ใจลูกศิษย์ของเรา
พวกนี้มันมีหัวหลายหัว มีแต่หัวเชื่อ ๆ ทั้งนั้นฟาดกำแพงนี้แตกพังๆ ได้โดยไม่ต้อง
สงสัย

กำแพงหนาก็หนาเถอะ มันสู้ความเผอเรอของพวกนี้ไม่ได้ หัวนั้นก็ชนหัวนั้นก็ชน
หัวไหนก็มีแต่หัวเชื่อ ๆ จอมเชื่อ ๆ กำแพงแตกได้เข้าใจไหม เราจะต้องได้สั่งพระ ดีไม่
ดีจะได้ตีระฆังตีเกราะประชุมก็ได้ มันเป็นอย่างไงตรงไหน ใครอยู่ทางด้านไหนให้
ระมัดระวังกำแพงแถวนั้นอาจพังก็ได้ ระวัง เข้าใจไหม มาจากเมืองชลเคยได้ยินคำพูด
อย่างนี้ไหม ไม่เคย ๆ เพราะเมืองชลมันไม่มี พวกแบบนี้ไม่มี มีแต่วัดป่าบ้านตาด ใคร
มาจากเมืองไหนถ้ามาเข้านี้แบบเดียวกันหมด เข้าใจไหม เอาละให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd